

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Ο ΛΥΚΟΣ *της* ΜΟΝΑΞΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΦΩΤΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο λύκος της μοναξιάς**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2011

© Εικόνες εξωφύλλου: MILLENNIUM IMAGES/James Hadley/Misty River

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-438-3

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομηχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ
ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Ο ΛΥΚΟΣ
της
ΜΟΝΑΞΙΑΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΒΑΝΗ

Ενηλίκων

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, 1999
Όταν το χιόνι χόρευε με τη φωτιά, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, 2000
Η γυναικά της σοφίτας, 2001
Τον άντρα σου κεράτωνε και μάγια μην του κάνεις, 2002
Ο γιος της βροχής, 2003
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2004
Τα δάκρυα του Θεού, 2005
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2006
Το φιλί του δράκου, 2007
Ένα κομμάτι ουρανού, 2007
Σουίτα στον Παράδεισο, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασινοπασχαλιάς*, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, 2007

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το σταυροδρόμι των ψυχών*, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή; 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011

Για παιδιά

- Ο Ελληνούλης, το χάριτο καραβάκι*, 2011

Το βιβλίο αυτό είναι εξαιρετικά αφιερωμένο στους δύο αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ Ιωάννη Ευαγγελινέλη 23 ετών και Γεώργιο Σκυλογιάννη 22 ετών, που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια του καθήκοντος την 1η Μαρτίου 2011 στο μακελειό του Ρέντη, καθώς και σε όλα εκείνα τα παλικάρια που έχασαν τη ζωή τους εν ώρα υπηρεσίας. Ως γυναίκα θεωρούμαι πιο εύκολο θύμα κακόβουλης ενέργειας, γι' αυτό και νιώθω ασφάλεια όταν βλέπω περιπολικά να περνάνε δίπλα μου ή αστυνομικούς – και πάντα με βοήθησαν όποτε τους χρειάστηκα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Και αυτό είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω για την οικογένειά τους, τους γονείς τους, τους συγγενείς τους, τους φίλους τους, τους συναδέλφους τους.

«Είθε ο Θεός ν' αναπαύσει την ψυχούλα τους ως την ώρα που θα επιστρέψουν και πάλι πίσω...»

Θα ήθελα να παρακαλέσω τους αναγνώστες όταν αναφέρονται στην ιστορία του βιβλίου, να μην αποκαλύπτουν ούτε να φωτογραφίζουν ποτέ το δολοφόνο ή τους δολοφόνους και να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί όταν γράφουν τις κριτικές τους, διότι χάνεται όχι μόνο το ενδιαφέρον, αλλά και η χαρά στους επόμενους αναγνώστες να είναι εκείνοι που θα τον ανακαλύψουν πριν τους τον παραδώσει ο δημιουργός του.

Χ. Δ.

Σάββατο 16 Φεβρουαρίου 2008

Αθήνα

Εκείνο το Σάββατο, στις 16 Φεβρουαρίου του 2008, η Αθήνα ξύπνησε ντυμένη στα λευκά. Αποβραδís οι ειδήσεις στα τηλεοπτικά κανάλια ενημέρωναν τους Αθηναίους για την επέλαση των παγωμένων μπαλαρίνων, που θα χόρευαν τις επόμενες μέρες πάνω απ' την πρωτεύουσα, η οποία δεν είχε συχνά την ευκαιρία να βλέπει αυτή την παράσταση, την αγαπημένη των παιδιών. Βέβαια, για κάποιους τα εκδρομικά σχέδια του Σαββατοκύριακου σε κάποιο χιονοδρομικό θέρετρο ή κάπου αλλού κρίθηκε αναγκαίο ν' αναβληθούν, όμως η θαλπωρή ενός αναμμένου τζακιού στο σπίτι, έστω και στην Αθήνα, παραμένει πάντα υπέροχη ιδέα, ειδικά όταν έξω πέφτει ασταμάτητα χιόνι.

Η κατάσταση επιδεινώθηκε την Κυριακή το βράδυ και οι δρόμοι έγιναν δυσκολοδιάβατοι. Τα έκτακτα δελτία καιρού προειδοποιούσαν για επικινδυνότητα και ολισθηρότητα των δρόμων, γι' αυτό και τα σχολεία δε λειτούργησαν τη Δευτέρα, προς μεγάλη χαρά των μικρών μαθητών που βγήκαν πρωί πρωί έξω στις γειτονιές τους να παίξουν χιονοπόλεμο μέχρι τελικής πτώσεως.

*Τρίτη 19 Φεβρουαρίου 2008, ώρα 07.35
 Άλιμος, νότια προάστια Αθηνών*

Αλβανός εργάτης Νοβρουζ Αμπιλεκάν έφθασε όπως πάντα πρώτος στη συμβολή των οδών Ιθάκης και Αγίου Γερασίμου στον Άλιμο, όπου βρισκόταν η οικοδομή στην οποία εργαζόταν ως οικοδόμος. Πάρκαρε το μηχανάκι του, έτριψε τα παγωμένα, γεμάτα ρόζους χέρια του κι έπειτα πήγε ν' ανοίξει την πρόχειρη ξύλινη πόρτα που ήταν ασφαλισμένη με το χοντρό συρματόσκοινο. Όμως το συρματόσκοινο είχε εξαφανιστεί και η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Αυτό του έκανε εντύπωση γιατί ήταν αυτός που έφυγε τελευταίος το μεσημέρι της περασμένης Παρασκευής, αμέσως μόλις σχόλασε απ' τη δουλειά. Ίσως κάποιος εργάτης ή το αφεντικό είχε επιστρέψει να πάρει κάτι και αφηρημένος να την άφησε έτσι. Τέλος πάντων. Είχε ήδη χάσει τα μεροκάματα του Σαββάτου και της Δευτέρας εξαιτίας του βρομόκαιρου και δεν είχε περιθώρια να σκεφτεί κάτι άλλο. Στην πατρίδα του η οικογένεια περίμενε τα λίγα ευρώ που έστελνε κάθε μήνα για να περάσουν ανθρώπινα τα τέσσερα παιδιά του, η γυναίκα του Αφεριτίτα, οι γονείς του, τα πεθερικά του. Ευτυχώς οι τρεις

αδελφές του είχαν βολευτεί κουτσά στραβά με τις δικές τους φαμίλιες κι έτσι δεν είχε να ταΐσει κι άλλα στόματα.

Έφθανε πάντα πρώτος κι έφευγε τελευταίος. Δούλευε σκληρά, ήταν υπάκουος, ακούραστος, γρήγορος κι έπαιρνε ικανοποιητικό μεροκάματο, αλλά χωρίς ασφάλιση. Ο ιδανικός εργάτης για κάθε εργολάβο. Έπρεπε όμως να προσέχει να μην πάθει κάποιο ατύχημα ή να μην αρρωστήσει, γιατί σ' αυτή την περίπτωση θ' αναγκαζόταν να πληρώσει γιατρό απ' την τσέπη του. Δεν είχε ούτε δύο χρόνια στην Ελλάδα και προσπαθούσε να βγάλει άδεια εργασίας για να τακτοποιηθεί καλύτερα. Και ίσως αργότερα κατάφερνε να φέρει και τη γυναίκα του για να δουλέψει κι εκείνη, αφήνοντας τα παιδιά τους πίσω στους παππούδες. Όχι για πάντα, ίσα ίσα για να μαζέψουν κάποια χρήματα, να επεκτείνουν το χαμόσπιτό τους, ν' αγοράσουν ένα μεταχειρισμένο αυτοκίνητο και να κάνουν μια δική τους δουλειά πίσω στην πατρίδα.

Κάποτε η Αλβανία θα γινόταν μεγάλη και τρανή σαν την Ελλάδα. Μήπως στην ίδια θέση δε βρίσκονταν και οι Έλληνες πενήντα, εξήντα χρόνια πριν, όταν μετανάστευαν μπουλούκια για τη Γερμανία, την Αμερική, την Αυστραλία, ελπίζοντας σε μια καλύτερη τύχη; Το χωριό του, στα παράλια της δυτικής Αλβανίας, απέναντι απ' την Ιταλία, συνδύαζε βουνό και θάλασσα. Κι εκείνος είχε προβλέψει ότι σε μια δεκαπενταετία το πολύ θα μετατρέποταν σε πλούσιο τουριστικό θέρετρο, όπως τα ελληνικά κοσμοπολίτικα νησιά. Γιατί να μην αυξησει από τώρα τη γη των γονιών του αγοράζοντας κι άλλη; Μετά θ' άνοιγε ένα τουριστικό μαγαζί ή κάποιο μπαρ και θα εξασφάλιζε τον επιούσιο. Και μπορεί οι γονείς του να ήταν αγρότες, αυτό δε σήμαινε ότι θα γινόταν κι ο ίδιος αγρότης. Στο χωριό του από παιδί δούλευε σκληρά στα χωράφια και παράλληλα μαστόρευε. Έπιαναν τα χέρια του. Μια φορά να

έβλεπε κάτι το μάθαινε αμέσως. Όταν δεν είσαι τεμπέλης κι αγαπάς τη δουλειά, τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο.

Τα χειμωνιάτικα πρωινά στις οικοδομές ήταν σκληρά, γι' αυτό και κάτω απ' το χοντρό πουλόβερ του, σαν οδηγούσε το τρισάθλιο μηχανάκι του, έβαζε κι ένα νάιλον κι εφημερίδες προστά στο στήθος για να τον κρατάνε ακόμα πιο ζεστό. Πάλι καλά που είχε κι αυτό το μεταφορικό μέσο κι έτσι βολευόταν μια χαρά. Βέβαια απ' τη Νίκαια όπου έμενε μέχρι τον Άλιμο η απόσταση ήταν μεγάλη, αλλά τι σημασία είχε όταν υπήρχε μεροκάματο;

Ο Νοβρουζ προχώρησε και μπήκε στην οικοδομή. Οι τρεις πρώτοι όροφοι είχαν ολοκληρωθεί στα τούβλα και σήμερα θα ξεκινούσαν τον τέταρτο. Κάτω στο ισόγειο, μέσα σ' ένα δωμάτιο μ' ένα μικρό φεγγίτη ήταν κρεμασμένα σε μεγάλες πρόκες τα ρούχα της δουλειάς και κάποια εργαλεία που προστατεύονταν από μια πρόχειρη πόρτα. Το χιόνι έξω θα τους δυσκόλευε και το κρύο κάποιες φορές ήταν ανυπόφορο, όμως σαν άρχιζε τα ξεχνούσε όλα και γινόταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Ύστερα ήταν συνηθισμένος. Στα είκοσι οκτώ του ήταν γερός σαν ταύρος.

Ο Νοβρουζ προχώρησε λίγο ακόμα και μετά σκέφτηκε πόσο όμορφα ήταν αυτά τα ήσυχα πρωινά, πριν ακόμα ξυπνήσει η πόλη και οι ρύποι των αυτοκινήτων μαζί με το θόρυβο μολύνουν όλη αυτή τη γαλήνη της πλάσης. Άθεος απ' τα γεννοφάσκια του, τον μόνο θεό που αναγνώριζε ήταν η δύναμη της φύσης και ποτέ του δεν μπόρεσε να κατανοήσει τις παθιασμένες αντιδράσεις όλων αυτών των πιστών ανά τον κόσμο, που ήταν έτοιμοι να κάνουν ακόμα κι έγκλημα για να υπερασπιστούν την πίστη τους. Όχι, ποτέ δεν το κατάλαβε αυτό. Πώς είναι δυνατόν ο ίδιος Θεός που έδωσε την εντολή «ου φονεύσεις» να επιτρέπει να σκοτώνονται άνθρωποι για χάρη του, όπως συμβαίνει με τις τρομοκρατικές επιθέσεις του Ισλάμ;

Ο ίδιος, αν και δεν ακολουθούσε κανένα θρησκευτικό δόγμα, τηρούσε κατά γράμμα τις δέκα εντολές και δεν ήταν ικανός να πατήσει ούτε μυρμήγκι. Και σαν έβλεπε κάποιο σκαθάρι ανάποδα να στροβιλίζεται προσπαθώντας ν' ανασηκωθεί στα ποδάρια του, το βοηθούσε πάντα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι ορθόδοξοι Έλληνες εργοδότες του, που ήταν τόσο περήφανοι για τη θρησκευτική τους ταυτότητα, τον εκμεταλλεύτηκαν, δεν τον πλήρωσαν γι' αυτά που συμφώνησαν, τον αδίκησαν, του μίλησαν άσχημα ή τον έδιωξαν έτσι απλά, χωρίς λόγο, επειδή βρήκαν κάποιον Πακιστανό ή Ιρανό που συμβιβάστηκε με λιγότερα χρήματα. Όχι πως οι συμπατριώτες του ήταν καλύτεροι, μια και είχαν πολύ κακό όνομα και οι Έλληνες τους αντιπαθούσαν, όμως δεν ήταν δίκαιο μια μερίδα κατοίκων ν' αμαυρώνει τ' όνομα ολόκληρης της Αλβανίας. Εκείνος μόνο γνώριζε πόσο σκληρή ήταν η ζωή στη χώρα του μια και πόσο εργατικοί ήταν οι κάτοικοί της.

Ξαναέτριψε τα χέρια του. Μέχρι τις οκτώ και μισή η οικοδομή θα θύμιζε πολύβουο μελίτσι που πηγαινοέρχεται ακούραστα. Είχε χρόνο να φτιάξει έναν ζεστό τούρικο καφέ στο καμινέτο που είχαν φέρει οι εργάτες· μετά θ' άρχιζε τη δουλειά του. Στο παγωμένο μικρό διαμέρισμα που μοιραζόταν με άλλους δύο συμπατριώτες του ο χρόνος δεν περίσσευε πάντα για ν' απολαύσει τον καφέ του ή ένα καλό πρωινό, γι' αυτό ετοίμαζε ένα χορταστικό σάντουιτς και το έτρωγε στο διάλειμμα, στις δώδεκα το μεσημέρι.

Κατευθυνόταν προς το δωμάτιο φύλαξης των εργαλείων όταν παρατήρησε στο τσιμεντένιο δάπεδο διάσπαρτες κόκκινες κηλίδες κατά τόπους, που συνέχιζαν και χάνονταν στο προαύλιο, προφανώς καλυμμένες απ' το χιόνι. Παραξενεύτηκε. Προχώρησε ακολουθώντας τις, ώσπου τα βήματά του τον οδήγησαν έξω απ' το δωμάτιο φύλαξης. Μπροστά απ' την

πόρτα είδε έναν τεράστιο σκούρο κόκκινο λεκέ. *Τι στο καλό, σκέφτηκε.* Ποιος βλάκας είχε ρίξει κόκκινη μπογιά στο δάπεδο και τη σκόρπισε εδώ κι εκεί; Το αφεντικό είχε φέρει πριν από τέσσερις μέρες δείγματα χρωμάτων και τώρα ποιος τον άκουγε. *Να πάρει η οργή.* Μάλλον κάποια αλητόπαιδα ή πρεζόνια είχαν κάνει επιδρομή το Σαββατοκύριακο εδώ μέσα και προκάλεσαν ζημιές. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό. Πολλά είχαν δει τα μάτια του όλο αυτό το διάστημα που δούλευε στις οικοδομές, μέχρι και προφυλακτικά πεταμένα. Μάλιστα μια φορά βρήκε και μια σκισμένη γυναικεία κιλότα, που οι υπόλοιποι εργάτες την έδεσαν σ' ένα κοντάρι και την έκαναν κάτι σαν σημαία, διασκεδάζοντας την κατάσταση. Μερικές φορές το γέλιο έκανε τη δουλειά τους ευκολότερη.

Στάθηκε δύο μέτρα έξω απ' την πόρτα. Ο λεκές φαινόταν παχύς. Δε γινόταν να τον αποφύγει για να μπει μέσα. Έπρεπε να πατήσει επάνω. Δοκίμασε αν είχε στεγνώσει και μετά, σαν βεβαιώθηκε ότι ήταν εντάξει και μπορούσε να πατήσει χωρίς να λερώσει τις μπότες του, προχώρησε αποφασιστικά και άνοιξε την πόρτα.

Ο Νοβρούζ οπισθοχώρησε με τα μάτια γουρλωμένα. Το βλέμμα του κοκκάλωσε σ' εκείνο το σημείο. «Θεέ!» ψιθύρισε. Ποτέ του δεν είχε ξεστομίσει αυτή τη λέξη και αυτό τον έκανε να εκπλαγεί ακόμα περισσότερο. Μετά μια αναγούλα του ανακάτεψε τα σωθικά κι ένιωσε τα υγρά του στομάχου ν' ανεβαίνουν προς τα πάνω. Έβαλε το δεξί του χέρι στο στόμα προσπαθώντας να εμποδίσει αυτό που ερχόταν και μετά έτρεξε προς τα έξω. Οι υπόλοιποι εργάτες που μόλις κατέφθαναν τον είδαν να ξερνάει επάνω στο χιόνι.

«Νοβρούζ, τι έπαθες, δικέ μου;» ρώτησε ο Γιάννης ο αρχιμάστορας και τον πλησίασε αμέσως μ' ενδιαφέρον.

Ο Νοβρούζ τον κοίταξε με πανιασμένο πρόσωπο και μετά σήκωσε αργά το χέρι του κι έδειξε ένα σημείο μέσα στην οικοδομή. Εκείνος στράφηκε προς το μέρος που υπέδειξε ο Αλβανός και μαζί με δύο άλλους μαστόρους πήγαν προς τα εκεί. Βλέποντας το κόκκινο χρώμα σταμάτησαν για ελάχιστα δευτερόλεπτα και μετά προχώρησαν προς τη μισάνοιχτη πόρτα.

«Κύριε των δυνάμεων!» είπε δυνατά.

Οι άλλοι εργάτες έκαναν το σταυρό τους και οπισθοχώρησαν. Το ίδιο και ο αρχιμάστορας, που έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Την αστυνομία!» είπε φανερά σοκαρισμένος. «Καλέστε το εκατό! Κι εξαφανίστε τον Νοβρούζ και τον Αλί που δεν έχουν άδειες».

Λίγα λεπτά αργότερα ο ήχος απ' τις σειρήνες τριών περιπολικών, που έτρεχαν δαιμονισμένα στην παγωμένη λεωφόρο Αλίμου, ξάφνιασε τους Αθηναίους που πήγαιναν στις δουλειές τους. Μα καλά καλά δεν είχε ξημερώσει και πάλι είχαν δράσει οι κακοποιοί; Αυτή η Αθήνα είχε πλέον μετατραπεί σε άντρο κλεφτών και απατεώνων.

Εννέα μήνες νωρίτερα

Η Σοφιάννα Δρανά βγήκε απ' το ντους του γυμναστηρίου με τη λευκή πετσέτα τυλιγμένη γύρω απ' το σώμα της και προχώρησε προς τον ολόσωμο καθρέφτη απέναντί της. Κοίταξε το είδωλό της κι εκείνο της ανταπέδωσε το βλέμμα με μια δόση ειρωνείας. Τουλάχιστον έτσι της φάνηκε. Είρωνας η ίδια σχεδόν απ' τα γεννοφάσκια της, δεν ήταν και περίεργο να είναι έκφραση των ματιών της. Με μια νευρική κίνηση πέταξε

την πετσέτα στο δάπεδο και παρατήρησε το γυμνό κορμί της. Τώρα η ματιά της γλύκανε απότομα και αντίκρισε ικανοποιημένη τον εαυτό της μέσα απ' τον τεράστιο καθρέφτη. Όλα τέλεια και στητά. Δημιούργημα του σατανά ή του Θεού, ήταν καμωμένα περσίτεχνα μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια, σαν άγαλμα που σμίλεψε κάποιος ταλαντούχος γλύπτης. Και η Σοφιάννα ήταν πολύ περήφανη για το κορμί της, σχεδόν από τότε που αντιλήφθηκε τη δύναμη που είχε η εμφάνισή της.

Η πόρτα άνοιξε απότομα και μια πελάτισσα του γυμναστηρίου μπήκε μέσα, όμως η Σοφιάννα την αγνόησε και συνέχισε να χαζεύει το σώμα της στον καθρέφτη ακόμα πιο προκλητικά. Η ώρα πλησίαζε τέσσερις το απόγευμα και μόλις άρχιζε η απογευματινή της βάρδια ως γυμνάστρια στο Bodyshape Gym. Εργαζόταν κοντά στους πέντε μήνες στο μεγάλο αυτό γυμναστήριο στην περιοχή του Αλίμου, στα νότια προάστια της Αθήνας και ήταν σχετικά ευχαριστημένη. Βέβαια όλα αυτά ήταν προσωρινά, γιατί εκείνη δε σκόπευε να μείνει για πάντα εκεί μέσα. Οι επιδιώξεις της στόχευαν πολύ πιο ψηλά από αυτά που ονειρεύεται ένα απλό κορίτσι που τέλειωσε τη Γυμναστική ακαδημία.

Ναι, ήταν πολύ όμορφη για να παραμείνει κλεισμένη σε γυμναστήρια και ν' ανέχεται τις παραξενιές κάθε πλαδαρής και ανόητης πελάτισσας, που πίστευε ότι με λίγο τρέξιμο στο μηχάνημα διαδρομού θα γίνει αυτό που λένε «κορμάρα». Κάποιες γυναίκες είναι παντελώς ηλίθιες. Τρώνε το καταπέτασμα για χρόνια και μια μέρα, ξαφνικά, αποφασίζουν ότι πηγαίνοντας σ' ένα γυμναστήριο θα γίνουν καλλονές. Χα! Μα, κυρά μου, το λίπος και η πλαδαρότητα έχουν γίνει ένα με το πετσί σου και δεν πρόκειται να γίνεις η καλλονή που φαντάζεσαι εις τους αιώνες των αιώνων. Μα είναι τόσο

αστείες. Ακόμα κι αν χάσουν βάρος, αστείες θα είναι. Τα χαλαρωμένα κρέατα στο κορμί θα τρεμουλιάζουν πάντα σαν ζελέδες, να τους θυμίζουν ότι για γέλια ήταν και πριν, για γέλια είναι και τώρα, κι ας φοράνε μικρότερο νούμερο. Το θέμα δεν είναι να είσαι μόνο λεπτός, αλλά και οι μύες σου να είναι γραμμωμένοι, σφιχτοί και στη θέση τους. Γι' αυτό η άθληση πρέπει να ξεκινά από πολύ νωρίς και να συνεχίζεται εφ' όρου ζωής. Ακριβώς όπως έκανε εκείνη. Αθλήτρια από παιδί στο σχολείο, δεν έχανε την ευκαιρία να παίζει μπάσκετ ή βόλει και αυτό συνεχιζόταν μέχρι τώρα, που ήταν πια είκοσι πέντε.

Με τους άντρες ήταν περισσότερο επιεικής, ίσως επειδή σπάνια κάποιος της χαλούσε χατίρι. Γι' αυτό και η Σοφιάννα δικαιολογούσε και τα πάχη τους και τα γεράματά τους. Η αλήθεια ήταν ότι παρότι λάτρευε τα όμορφα ανδρικά κορμιά, δεν την ενοχλούσε και πολύ η ιδέα να ζήσει μαζί μ' έναν άντρα μεγαλύτερό της ή αγύμναστο, αρκεί να της πρόσφερε όλα αυτά που ποθούσε από παιδί. Ένα μεγάλο σπίτι κάπου στα βόρεια ή νότια προάστια, στις πιο ακριβές περιοχές, ένα εντυπωσιακό αυτοκίνητο, επώνυμα ρούχα, λαμπερή κοινωνική ζωή και ταξίδια, να συναναστρέφεται μ' επώνυμες κυρίες πίνοντας καπουτσίνο στο «Εκάλη κλαμπ» και, γιατί όχι, να έχει δικό της ένα τεράστιο υπερπολυτελές γυμναστήριο, όπου μέλη του να είναι όλες οι διάσημες κυρίες που έβλεπε στις κοσμικές στήλες.

Πλησίασε ακόμα πιο κοντά στον καθρέφτη και γύρισε για να δει τα υπέροχα οπίσθιά της, θαυμάζοντας το τατουάζ που είχε κάνει δύο χρόνια πριν. Είχε δει εκατοντάδες σχέδια πριν καταλήξει στο συγκεκριμένο, που τραβούσε την προσοχή και χαρακτήριζε την προσωπικότητά της. Ήταν ένας γυμνός άγγελος με μακριά μαλλιά και μαύρα φτερά που κρατούσε με τα

δυο του χέρια όρθιο, ψηλά, πάνω απ' το κεφάλι του ένα ξίφος, όπου είχε καρφωμένη μια καρδιά που αιμορραγούσε. Λίγο μακάβριο μα συγχρόνως δυναμικό και καλοσχεδιασμένο, σίγουρα δεν περνούσε απαρατήρητο. Ο άγγελος ξεκινούσε απ' το μέσο του αριστερού της γλουτού κι έφτανε μέχρι τη μέση της. Έτσι όταν φορούσε παντελόνι ή φούστα, φαινόταν μόνο το κεφάλι του και τα χέρια του που κρατούσαν το σπαθί. Για να τον δει κάποιος ολόκληρο, έπρεπε να είναι ολόγυμνη. Και αυτό ήταν που εξίταρε και την ίδια, αλλά και τους άντρες.

Μειδίασε ικανοποιημένη και μετά έστρεψε το σώμα της μπροστά και χάζεψε τα ψηλά, γυμνασμένα πόδια της με τα όμορφα γόνατα και τους λεπτούς αστραγάλους. Το βλέμμα της στάθηκε στους στρογγυλεμένους γοφούς, που κατέληγαν σε μια λεπτή μέση μ' επίπεδη γραμμωμένη κοιλιά. Οι πλάτες της ελαφρώς φάρδαιναν προς τα πάνω και το στήθος της με τις σκουρόχρωμες θηλές ήταν πλούσιο, στήτο, σχεδόν πέτρινο. Ο ψηλός λαιμός της στήριζε ένα όμορφο, συμμετρικό κεφάλι. Το στόμα της ήταν λίγο μεγάλο, με προκλητικά χείλη, η μύτη ίσια και υπέροχη, τα εβένινα μαλλιά της, πυκνά και ολόισια, έφταναν ως το ύψος της μέσης της. Όμως εκείνο που ήταν κόσμημα επάνω της ήταν τα γατίσια γκριζά μάτια της, με πράσινες ανταύγειες, σκιστά και μυστηριώδη, που σε συνδυασμό με τα έντονα ζυγωματικά της της προσέδιδαν μια εξωτική νότα.

Το περίεργο είναι ότι κανείς στην οικογένειά της δεν είχε παρόμοια μάτια. Ούτε ο πατέρας ούτε η μητέρα της ούτε γιαγιάδες και παππούδες ούτε αδέρφια. Και ήταν πράγματι άξιο απορίας από πού τα είχε κληρονομήσει. Κάποιος της είχε πει ότι έμοιαζε πολύ με την έκπτωτη βασίλισσα Σοράγια της Περσίας, την επονομαζόμενη «θλιμμένη πριγκίπισσα», που είχε πεθάνει αρκετά χρόνια πριν και ήταν περισσότερο γνωστή για τα πανέμορφα σμαραγδένια μάτια της που είχαν ξελο-

γιάσει το Σάχη της Περσίας και την παντρεύτηκε. Και δεν είχαν άδικο. Μόνο που η Σοράγια, έστω και πρώην βασίλισσα του Ιράν, υπήρξε πάμπλουτη ενώ η ίδια δεν ήταν παρά ένα φτωχοκόριτσο που δούλευε ως γυμνάστρια για ελάχιστα χρήματα.

Οι γονείς της είχαν μετακομίσει στην Αθήνα από ένα χωριό του νομού Κορινθίας λίγο πριν γεννηθεί η ίδια και έκτοτε έμεναν στον Νέο Κόσμο, μια περιοχή στο κέντρο, μάλλον φτωχική, σ' ένα μικρό διαμέρισμα εβδομήντα τετραγωνικών μιας παλιάς πολυκατοικίας. Μαζί τους ζούσε, εκτός απ' τον μικρότερο αδελφό της τον Σωτήρη, και μια γιαγιά κατάκοιτη. Η Σοφιάννα μισούσε αυτό το σπίτι γιατί μοιραζόταν το δωμάτιό της με τον Σωτήρη, που συνέχεια έπαιζε στην τηλεόραση video games και της έσπαγε τα νεύρα. Εκείνο όμως που την ενοχλούσε περισσότερο απ' όλα ήταν ότι δεν μπορούσε να περιφέρεται γυμνή, και αυτό ήταν κάτι που την εμπόδιζε να νιώθει ελεύθερη. Όμως χρήματα για να νοικιάσει δικό της διαμέρισμα δεν περίσσευαν, ακόμα και τώρα που εργαζόταν. Ο πατέρας της ο Παναγής, οδηγός νταλίκας, δούλευε χρόνια τώρα σε μια μεταφορική εταιρεία κι έλειπε συχνά στο εξωτερικό για μέρες, πράγμα που τη βόλευε πολύ, γιατί τότε ο Σωτηράκης ξεκουμπιζόταν στην κρεβατοκάμαρα να κοιμηθεί μαζί με τη γιαγιά και η μάνα της κοιμόταν στον καναπέ του σαλονιού, όπου βρισκόταν συνήθως ο πατέρας της.

Δύο στενόχωρες κρεβατοκάμαρες όλες κι όλες, ένα σαλονάκι μαζί με την κουζίνα κι ένα μπάνιο, δεν ήταν και πολύ άνετα για μια πενταμελή οικογένεια. Αν το σπίτι δεν ήταν δικό τους, σίγουρα θα τους ζητούσε να νοικιάσουν κάτι μεγαλύτερο. Όμως το διαμέρισμα αυτό είχε αγοραστεί με χρήματα απ' την πώληση των μοναδικών χωραφιών της μάνας της στο χωριό και είχαν πάρει κι ένα μικρό δάνειο που το ξοφλούσαν σιγά σιγά. Αργότερα, κι ενώ σκέφτονταν να το πουλή-

σουν και να δανειστούν ξανά για ν' αγοράσουν κάτι μεγαλύτερο, κατασκευάστηκε το μετρό με στάση ακριβώς απέναντί τους, κάτι που βόλεψε όλη τη φαμίλια και αναβάθμισε και την περιοχή. Το σπίτι πήρε αξία, όση αξία μπορούσε να πάρει μια πολυκατοικία της δεκαετίας του '60, κι έτσι παρέμειναν εκεί.

Η Σοφιάννα, που μεγάλωνε και μαζί μ' αυτή και οι απαιτήσεις της, άρχισε ν' ασφυκτιά απ' τη στιγμή που γεννήθηκε ο αδελφός της. Στην αρχή, όσο εκείνος ήταν μωρό και κοιμόταν στο δωμάτιο των γονιών της, δεν υπήρχε ιδιαίτερο πρόβλημα. Όταν ο μικρός έγινε τεσσάρων και μετακόμισε στο δικό της, η Σοφιάννα που τότε έμπαινε στην εφηβεία δυσανασχέτησε, όμως δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Δύο χρόνια αργότερα έφεραν κοντά τους και τη γιαγιά Σοφία, τη μάνα της μητέρας της Γεωργίας, που 'χε χηρέψει και ήταν ολομόναχη και ανήμπορη στο χωριό, και τα πράγματα χειροτέρεψαν. Η γιαγιά κατέλαβε την κρεβατοκάμαρα των γονιών και κοιμόταν μαζί με τη Γεωργία και ο πατέρας μετακόμισε στον καναπέ. Οι νυχτερινές βόλτες με διάβασμα και τηλεόραση στο σαλόνι κόπηκαν και κάπου εκεί η Σοφιάννα ορκίστηκε ότι θα παντρευτεί έναν λεφτά, οποιοδήποτε τίμημα κι αν χρειαζόταν να πληρώσει.

Ήταν η εποχή που ο χαρακτήρας της άρχισε ν' αλλάζει προς το χειρότερο. Έγινε νευρική και αντιμιλούσε ακόμα και στη γιαγιά της, που τη λάτρευε. Έβλεπε στα περιοδικά και στις σαπουνόπερες στην τηλεόραση τα πλούσια σπίτια και τη χλιδάτη ζωή κάποιων ανθρώπων και η ζήλια της φούντωνε μέρα με τη μέρα. Σχεδόν τους μισούσε για όλα αυτά που η ίδια δεν μπορούσε να έχει. Τους φθονούσε γιατί ταξίδευαν σε όλο τον κόσμο με ιδιωτικά αεροπλάνα, γιατί είχαν όλα εκείνα που η ίδια μόνο στα όνειρά της κατάφερε να έχει. Και αυτό όχι πάντοτε. Κι όσο μεγάλωνε, τόσο πιο όμορφη γινόταν και τόσο πιο στριφνή. Η Σοφιάννα δεν είχε καλό λόγο για κανένα, για

αυτό και δεν είχε κολλητές φίλες. Είχε περιστασιακές, που τις άλλαζε ανάλογα με τις ανάγκες και τα φεγγάρια της. Μόνο η Σταυρούλα, ένα χρόνο μεγαλύτερή της, ήταν η πιο σταθερή απ' όλες.

Είχαν γνωριστεί στο λύκειο, έπαιζαν στην ίδια ομάδα βόλεϊ, αγαπούσαν και οι δύο τον αθλητισμό, κάπου τα βρήκαν. Στην ουσία η Σταυρούλα ανεχόταν τη Σοφιάννα. Η ίδια καλόβολη και ανεκτική απ' τη φύση της, ζώντας μαζί με μια τυραννική και ψυχικά άρρωστη μάνα, είχε μάθει να δείχνει υπομονή και αγάπη σε κάθε παραξενιά και μπορεί να ήταν ψηλότερη τέσσερις πόντους, γύρω στο ένα και εβδομήντα οκτώ, όμως παραήταν αδύνατη, χωρίς καμπύλες, σχεδόν σαν ανδρική σιλουέτα, και είχε σημάδια από ακμή κατά περιόδους, ανάλογα με την ψυχική της κατάσταση και το τι έτρωγε, που όταν παρουσίαζε εξάρση την ταλαιπωρούσε αφάνταστα. Χώρια που είχε κι έναν ελαφρύ προγναθισμό, που την έκανε να αισθάνεται μεγάλο κόμπλεξ.

Όμως κοντά στη Σοφιάννα έπαιρνε λάμψη και μερίδιο προσοχής απ' τους άντρες. Κατά βάθος ίσως να τη ζήλευε περισσότερο απ' όσο την αγαπούσε. Για εκείνη η Σοφιάννα τα είχε όλα και μακάρι να της έμοιαζε στο ελάχιστο. Γι' αυτό και δεν της πήγαινε ποτέ κόντρα. Κοντά της είχε την ευκαιρία να γλείψει κάποια απ' τα κοκαλάκια των φλερτ που εκείνη πετούσε και μια δύο φορές το πέτυχε. Μόνο που η Σοφιάννα δεν το έμαθε ποτέ. Θεωρούσε αδιανόητο ότι κάποιος δικός της γκόμενος θα καταδεχόταν να κοιμηθεί με τη φίλη της. Ήταν άχαρη και άχαρη θα παρέμενε. Όμως ήταν πιστή σαν σκυλί και ήξερε να κρατά μυστικά. Εξάλλου όλες οι «βασιλίσσες» έχουν πάντα έναν πιστό ακόλουθο δίπλα τους...

Η Σοφιάννα χαμογέλασε και φόρεσε τη φόρμα που έβγαλε απ' τον αθλητικό της σάκο. Ήταν μια μαύρη βαμβακερή

φόρμα με κόκκινα γραμμата στο στήθος και στην πλάτη που έγραφαν Bodyshape Gym και ήταν υποχρεωμένη να τη φοράει στη διάρκεια της βάρδιας της, όπως όλοι οι γυμναστές, άντρες και γυναίκες. Και παρότι μισούσε τις στολές, αυτή τη φόρμα τη λάτρευε μόνο επειδή είχε αυτά τα χρώματα. Το μαύρο μαζί με το κόκκινο, το λευκό και το πράσινο ήταν τ' αγαπημένα της. Τα περισσότερα ρούχα της είχαν αυτές τις αποχρώσεις. Το μαύρο της έδινε έναν τόνο μυστηρίου, το κόκκινο την έκανε ποθητή, το λευκό τη φώτιζε, ειδικά το καλοκαίρι και το πράσινο τόνιζε ακόμα περισσότερο τα μάτια της.

Ανέβασε το φερμουάρ μέχρι τη σχισμή του στήθους. Από κάτω ήταν ολόγυμνη. Κανονικά έπρεπε να φοράει ένα λευκό φανελάκι, όμως εκείνη το απέφευγε επίτηδες. Οι ορθωμένες ρώγες της διαγράφονταν περισσότερο χωρίς αυτό. Κι εκείνη ήθελε να βλέπει τα βλέμματα πόθου των αντρών πάνω στο στήθος της και στον σμιλεμένο πισινό της και τα βλέμματα ζήλιας των γυναικών.

Έβγαλε μια βούρτσα και αφού χτένισε με προσοχή τα μαλλιά της, μετά τα έδεσε πίσω σφιχτά μ' ένα φαρδύ λάστιχο. Το όμορφο πρόσωπό της έλαμψε και οι γωνίες των μήλων διαγράφηκαν εντονότερες. Πέρασε με πινέλο ένα διακριτικό ρουζ κι έβαλε ένα λιπ γκλος στο χρώμα του ροδάκινου. Η αλήθεια ήταν ότι και χωρίς μακιγιάζ ήταν πανέμορφη. Είχε υπέροχο βελούδινο δέρμα, τέλεια χαρακτηριστικά, ήταν τόσο νέα. Χαμογέλασε όταν θυμήθηκε τη συμμετοχή της στα καλλιστεία για τον τίτλο της playmate πριν από τέσσερα χρόνια κι ενώ φοιτούσε ακόμα στη Γυμναστική ακαδημία. Τότε δεν είχε ιδέα από επαγγελματικό μακιγιάζ, στυλίστες και fashion make up artists, designers, κομμωτές κι ένα τσούρμο από κουνιστές αδελφές που σαλιάριζαν με όποιον ωραίο άντρα έβλεπαν και του έταζαν τον ουρανό με τ' άστρα.

Όλα αυτά στην αρχή την ξένισαν, όμως πολύ σύντομα άρχισαν να τη διασκεδάζουν πολύ. Ένας από αυτούς, ο Ασημάκης Γκεμουλές ή Σίλβιο, όπως ήθελε να τον φωνάζουν, στυλίστας στο επάγγελμα, έγινε κολλητός της εκείνη την εποχή. «Θεά μου» την ανέβαζε, «θεά μου» την κατέβαζε. «Θεά μου, εσύ θα είσαι η φετινή playmate. Έχω πάρει τις πληροφορίες μου εγώ». Και ομολογουμένως φρόντιζε έντεχνα να την προωθήει και να την προβάλλει παντού, αφού γνώριζε όλους τους φωτογράφους και δημοσιογράφους. Στην πραγματικότητα όμως ο Σίλβιο δεν ήταν παρά μια αρσενική τσατσά, που κυκλοφορούσε πάντα με καλλονές κι έπαιρνε το μερίδιό του από αυτές. Η Σοφιάννα τραβούσε σαν μέλι όχι μόνο τις φραγκάτες μέλισσες αλλά και τους ωραίους άντρες και ο Σίλβιο έγλειφε ό,τι προλάβαινε. Η επαγγελματική του ιδιότητα ως στυλίστας ήταν ένα πολύ καλό καμουφλάζ για τις πραγματικές του δραστηριότητες. Στον κύκλο του ήταν γνωστός με το ψευδώνυμο Μπλάντι Μέρι, δηλαδή η αιματοβαμμένη Μαίρη, αφού ήταν μια ρουφήχτρα που τους έπινε το αίμα και οικονομικά και κυριολεκτικά, και είχε τη μέθοδό του.

Στην αρχή δεν εκδηλωνόταν κι έπαιξε το ρόλο του καλού, έμπιστου φίλου και προστάτη κάθε καλλονής που πρωτοέβγαινε στην πιάτσα και είχε κερδίσει κάποιον τίτλο ομορφιάς ή ήταν επώνυμη. Δεν ήταν χαζός. Μετρούσε πρώτα τις ανάγκες, τις αδυναμίες και την ηθική κάθε υποψήφιου θύματος και μετά, ανάλογα με την οικονομική του κατάσταση, το έριχνε στα μαλακά. «Να, χρυσό μου, αυτός ο πάμπλουτος επιχειρηματίας θα σου δώσει ό,τι ζητήσεις για μια ώρα μαζί του. Με πέντε τέτοιους και θα σου ανοίγουν όλες οι πόρτες, θα κυκλοφορείς με διθέσια μπεμβέ, αργότερα θα 'χεις και δικό σου διαμέρισμα». Και αν δεχόταν το κορίτσι, τότε εκείνος έπαιρνε τη μίζα του. Εκείνη γλυκαινόταν, άλλωστε η πρώτη φορά

είναι η δύσκολη, και μετά ο Σίλβιο κανόνιζε τα ποσοστά fifty fifty που λένε. Δύο χιλιάδες ευρώ για λίγη ώρα, χίλια ευρώ το κορίτσι και χίλια στην τσέπη του, μετρητά και αφορολόγητα.

Για δύο μήνες, απ' τη στιγμή που προκρίθηκε και μέχρι να φτάσει η τελική βραδιά του διαγωνισμού, είχαν γίνει αυτοκόλλητοι και ο Σίλβιο κρατούσε τα προσχήματα. Άλλωστε η Σοφιάννα, πολύ απασχολημένη με πρόβες και με την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα στη ζωή της, δεν είχε ελεύθερο χρόνο για ν' αντιληφθεί κάτι. Εν τω μεταξύ η Μπλάντι Μέρι ετοίμαζε τη λίστα με τους υποψήφιους επιχειρηματίες και φρόντιζε να την προβάλλει όσο περισσότερο μπορούσε.

Εκείνο το βράδυ των καλλιστείων η Σοφιάννα έλαμπε. Ήταν ομολογουμένως ένα απ' τα φαβορί. Αν όχι για playmate, σίγουρα μία απ' τις τρεις πρώτες θέσεις την είχε στο τσεπάκι της. Υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός και ίντριγκες μεταξύ των υποψηφίων και η αλήθεια ήταν ότι αν υπήρχε βραβείο για την πιο αντιπαθητική υποψήφια, θα το κέρδιζε ομόφωνα εκείνη. Είχε τσακωθεί σχεδόν με όλα τα κορίτσια, με κομμωτές, μακιγιέρ, ακόμα και με μέλος της επιτροπής. Η Σοφιάννα δεν είχε καθόλου καλές σχέσεις με αυτό που ονομάζεται διπλωματία. Μιλούσε απότομα και κυρίως χωρίς να βουτάει τη γλώσσα στο μυαλό της. Και τότε ο Σίλβιο έπαιρνε κλωστή και βελόνα και προσπαθούσε να τα μπαλώσει όπως όπως, κάνοντας το συνήγορο του διαβόλου. Η αλήθεια ήταν ότι άργησε λιγάκι να καταλάβει τον πραγματικό της χαρακτήρα. Πίστευε ότι ο εκνευρισμός της οφειλόταν στην ένταση της διοργάνωσης, αλλά σύντομα διαπίστωσε ότι είχε να κάνει μ' ένα εξαιρετικά δύσκολο πλάσμα και αυτό άρχισε να τον προβληματίζει. Κι αν η Σοφιάννα μιλούσε κι έβγαζε μυστικά στη δημοσιότητα; Έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός μαζί της.

Μέχρι την τελευταία στιγμή συμπεριφερόταν με τον αέρα

νικήτριας. Όμως αυτό συν η κακή της συμπεριφορά δεν πέ-
ρασε απαρατήρητη από κανέναν και τα παράπονα των άλλων
υποψηφίων ήταν πολλά. Οι κριτές, αν και τους άρεσε πολύ,
δεν της έδωσαν τον ανάλογο βαθμό κι έτσι η τελική βαθμολο-
γία της έπεσε πολύ. Παρ' όλα αυτά παρέμεινε στην τελική
οκτάδα και όταν ανακοινώθηκε τ' όνομά της, αντί να σταθεί
δίπλα στις άλλες υποψήφιες ίση προς ίση, προχώρησε τριάντα
πόντους πιο μπροστά με ύφος βασίλισσας και χαμογελώντας
ειρωνικά, σαν να έλεγε: «*Μα τι στο διάολο κάνετε όλες εσείς
εδώ; Εγώ είμαι η βασίλισσα της βραδιάς.*»

Και μετά, όταν άρχισαν οι ερωτήσεις απ' τους κριτικούς και
τη ρώτησαν ποιο είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνει αν κερ-
δίσει τον τίτλο, απάντησε «θα φροντίσω να γίνω ακόμα πιο
όμορφη», ύστερα σταμάτησε για λίγο, σαν να τα έχασε, και εί-
πε «θεωρώ ότι τον έχω κιόλας κερδίσει», αφήνοντας όλους
άναυδους. Όταν άρχισαν ν' ανακοινώνονται τα ονόματα της
τελικής πεντάδας κι έμεινε μόνο της νικήτριας, η Σοφιάννα,
σίγουρη ότι είχε τον τίτλο στην τσέπη της, στο άκουσμα «και
Playmate της σημερινής βραδιάς είναι η Έλενα Μάνικα» έκα-
νε δύο βήματα μπροστά και μόνο σαν είδε το ξανθό κορίτσι να
προχωράει βουρκωμένη και να στέφεται έμεινε στήλη άλατος.

Όχι για πολύ. Την επόμενη στιγμή προχώρησε αυθάδικα
μπροστά απ' την πεντάδα, έβγαλε τον αριθμό τέσσερα που εί-
χε στο χέρι, τον πέταξε κάτω, τον ποδοπάτησε και μετά στρά-
φηκε στην εστεμμένη playmate και με μια απότομη κίνηση της
πέταξε το στέμμα κάτω. Εκείνο κύλησε και κατέληξε στα πό-
δια των άναυδων παρουσιαστών της βραδιάς. Ύστερα απο-
χώρησε με ψηλά το κεφάλι, ενώ ο Σίλβιο πίσω στα παρασκή-
νια τραβούσε τα μαλλιά του. Όμως το σκηνικό δε σταμάτησε
εκεί. Η Σοφιάννα τον πλησίασε με μάτια που πετούσαν φω-
τιές, στάθηκε μπροστά του κι ενώ όλα τα βλέμματα και οι κά-

μερες ήταν στραμμένα πάνω τους, του άστραψε ένα δυνατό χαστούκι που τον έκανε να ξεφωνίσει. «Παλιομαλακισμένη αδελφή», είπε με φανερή οργή και μετά έφυγε τρέχοντας, σπρώχνοντας κάμεραμαν, φωτογράφους και δημοσιογράφους, που είχαν πετύχει ν' απαθανατίσουν το σκάνδαλο της χρονιάς. «Άντε στο διάολο όλοι σας» ήταν οι τελευταίες λέξεις που ακούστηκαν πίσω απ' την πλάτη της.

Ήταν το μεγάλο λάθος της. Όλες οι πόρτες έκλεισαν απότομα για τη Σοφιάννα Δρανά και οι προτάσεις για επιδείξεις μόδας και φωτογραφήσεις ακυρώθηκαν την ίδια στιγμή. Κανείς δεν ήθελε να συνεργαστεί μ' ένα τόσο υστερικό και κακότροπο πλάσμα. Αντίθετα, οι πόρτες για πάρτι και ξεσάλωμα μόλις άνοιξαν διάπλατα. Οι επιχειρηματίες ήταν έτοιμοι να πληρώσουν χρυσάφι για ένα βράδυ μαζί της και το κινητό τηλέφωνο της Μπλάντι Μέρι πήρε φωτιά. Οι βιτσιόζες και δύσκολες γυναίκες τους άναβαν ακόμα περισσότερα. Όμως η Σοφιάννα, θεωρώντας ως υπαίτιο της αποτυχίας της τον Σίλβιο που της είχε τάξει το θρόνο, είχε θυμώσει τόσο πολύ μαζί του, που άλλαξε τον αριθμό του κινητού της. Ο Σίλβιο, αφού προσπάθησε να βρει το καινούργιο της νούμερο, εγκατέλειψε την προσπάθεια. Εκείνη μετά το σκάνδαλο ασχολήθηκε με τις σπουδές της και αδιαφόρησε για όλα.

Τρεις μήνες μετά και σαν ο θυμός καταλάγιασε, κατάλαβε τη βλακεία της, όμως ο εγωισμός της ήταν μεγάλος για να το παραδεχτεί. Ο Σίλβιο είχε γνωριμίες και η αλήθεια ήταν ότι είχε περάσει καλά μαζί του. Δεν έπρεπε ν' απομακρυνθεί από κοντά του. Επεδίωξε να τον συναντήσει τάχα τυχαία σε κάποιο απ' τα κοσμικά πάρτι που έτυχε να την καλέσουν και κάποια στιγμή τον πέτυχε. Όμως ο Σίλβιο είχε τώρα υπό την προστασία του δίδυμες καλλονές μοντέλα, οι οποίες ήταν αυτό ακριβώς που έψαχνε σε όλη του τη ζωή. Οι εικοσάχρονες

Μπίμπι και Μπο, γυναίκες χωρίς ηθικούς φραγμούς και πεινασμένες για φώτα και χρήμα, ήταν ο πρώτος αριθμός του λαχείου. Πανέμορφες κι έτοιμες για όλα και ακόμα περισσότερα.

Οι τσέπες του Σίλβιο άρχισαν να γεμίζουν μ' επιταγές και πακέτα χιλιάδων ευρώ και σύντομα θα μπορούσε ν' αγοράσει το πρώτο του μεγάλο διαμέρισμα κάπου στα βόρεια προάστια, για να ελέγχει καλύτερα την αγορά. Οι πλουσιότεροι πελάτες του έμεναν εκεί κι εκείνος ντρεπόταν να πει πως έμενε στο πατρικό του στον Κολωνό, μαζί με τους γονείς του, που συντηρούνταν απ' τη μικρή σύνταξη του πατέρα του. Βέβαια τώρα πια τους βοηθούσε κι εκείνος οικονομικά και παρότι είχε μεγάλη αδυναμία στη μητέρα του, είχε αποφασίσει να φύγει από εκεί. Ύστερα, οι γονείς του δεν είχαν αντιληφθεί ούτε την πραγματική του επαγγελματική ταυτότητα ούτε ότι ο γιος τους ήταν ομοφυλόφιλος και η κυρα-Μαρία η μάνα του συχνά πυκνά του υπενθύμιζε πόσο λαχταρούσε εγγονάκια απ' τον Ασημάκη της. Για εκείνη ο γιος της ήταν ένας σκληρά εργαζόμενος άντρας, που συμβούλευε κάποιους διάσημους ανθρώπους πώς να ντυθούν. Γι' αυτό και όταν τον είδε στην τηλεόραση να ξεφωνίζει σαν γυναίκα όταν τον χαστούκισε εκείνο το κορίτσι, ξαφνιάστηκε λιγάκι αλλά σιώπησε. Η τηλεόραση έδειχνε και ξανάδειχνε την ίδια σκηνή για μέρες, κάνοντας το γιο της να μην ξέρει πού να κρυφτεί.

Παρ' όλα αυτά ο Σίλβιο δεν της κράτησε κακία και όταν την είδε μετά από έξι ολόκληρους μήνες, την αγκάλιασε θερμά, ζήτησε το τηλέφωνό της και την κάλεσε στο τραπέζι του μαζί με τη φίλη της. Όμως πλέον του φάνηκε πολύ λίγη, σχεδόν αδιάφορη, γι' αυτό και μετά από λίγα λεπτά συνομιλίας σχεδόν την ξέχασε και αφοσιώθηκε στις αγαπημένες του «δημόσιες σχέσεις», έχοντας από δίπλα του κολλημένες τη Μπίμπι και την Μπο. Η Σοφιάννα αισθάνθηκε πολύ άσχημα κι έφυγε χωρίς

να τον καληνυχτίσει. Εξάλλου ήταν περιττό, μια κι εκείνος δε θα έπαιρνε είδηση την απουσία της. Το χρυσωρυχείο το είχε πια στα χέρια του κι εκείνη ήταν πλέον ένα απλό συνοικιακό κοσμηματοπωλείο με αμφιβόλου ποιότητας εμπόρευμα...

Αναστέναξε και κοίταξε το προσωπικό ντουλάπι της, όπου φυλούσε τα πράγματά της. Ήταν το μεγάλο λάθος της και το είχε πληρώσει πολύ ακριβά. Και παρότι είχαν περάσει από τότε σχεδόν πέντε χρόνια και είχε προσαρμοστεί και πάλι στην παλιά της ζωή, δεν έπαυε να την πονάει όποτε το θυμόταν, όμως ποτέ και για κανένα λόγο δεν το παραδέχτηκε – το αντίθετο, άφηνε πάντα να εννοηθεί ότι δεν της είχε καεί καρφάκι. Μέσα της όμως ήξερε ότι είχε χάσει τη μεγαλύτερη ευκαιρία της ζωής της, γιατί τα περισσότερα απ' τα κορίτσια που είχαν πάρει τίτλους εκείνη τη χρονιά στα Playmate είχαν κάνει αξιολογη καριέρα και κάποιες είχαν παντρευτεί διάσημους και πλούσιους άντρες και θεωρούνταν όλες τους πλέον επώνυμες, με τις φωτογραφίες τους να στολίζουν εξώφυλλα και κοσμικά πάρτι κι ας μην άξιζαν σε ομορφιά περισσότερο από εκείνη. Έκλεισε με δύναμη το ντουλάπι κάνοντας δυνατό θόρυβο κι έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη. Ναι, πραγματικά ήταν πολύ όμορφη. Μετά κατέβηκε κάτω, στον δεύτερο όροφο με τα όργανα.

Το γυμναστήριο ήταν τεράστιο και τριώροφο. Στον πρώτο όροφο βρισκόνταν οι αίθουσες για τα μαθήματα καράτε, στον δεύτερο υπήρχαν όλα τα μηχανήματα, βάρη, διάδρομος, ποδήλατα, καθώς κι ένα μικρό μπαρ σε μια γωνιά δίπλα στη ρεσεψιόν και στον τρίτο τ' αποδυτήρια αντρών και γυναικών, οι σάουνες και μια μικρή παιδόπολη με μια κοπέλα να προσέχει τα μικρά παιδάκια για όση ώρα γυμνάζονταν οι γονείς. Το γυ-

μναστήριο ανήκε σε δύο αδέρφια, στον Άρη και τον Χρήστο Λιανουδάκη. Ο μικρότερος, ο Χρήστος, ήταν κοντά στα τριάντα οκτώ, παντρεμένος με τρία μικρά παιδιά, ενώ ο μεγαλύτερος κατά επτά χρόνια Άρης ήταν χωρισμένος, με μια κόρη στην εφηβεία, και συζούσε τα τελευταία χρόνια με μια τριαντάχρονη αεροσυνοδό, τη Νατάσα.

Η επιχείρησή τους απασχολούσε οκτώ γυμναστές. Τέσσερα αγόρια και τέσσερα κορίτσια. Την εποχή που η Σοφιάννα αναζήτησε δουλειά είχε πάρει ήδη το πτυχίο της και περιέμενε το διορισμό της, που, καθώς έδειχναν τα πράγματα, θ' αργούσε πολύ. Μια παλιά συναθλήτρια της Σταυρούλας, η Ντίνα, που εργαζόταν στο γυμναστήριο, την πρότεινε ως αντικαταστάτριά της όταν έμεινε έγκυος και θ' αποχωρούσε. Επειδή όμως δεν είχε το κινητό της, έκανε το λάθος να το πει στη Σοφιάννα που ήταν γειτόνισσες, παρακαλώντας την να της το μεταβιβάσει. Η Σοφιάννα σκέφτηκε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία, έστω και εις βάρος της φίλης της.

Στο κάτω κάτω η Σταυρούλα βρισκόταν σε καλύτερη οικονομική κατάσταση και δεν είχε ανάγκη από λούσα όπως η ίδια. Θα πήγαινε να δει πώς έχουν τα πράγματα κι αν δεν ήταν του γούστου της, τότε θα της το έλεγε. Όμως το περιβάλλον της άρεσε και έτσι πήρε τη θέση. Η Σταυρούλα τη μακάρισε για την τύχη της να βρει δουλειά σ' ένα τόσο καλό γυμναστήριο, όμως όταν έμαθε την αλήθεια τρεις μήνες αργότερα απ' την ίδια την Ντίνα που συνάντησε τυχαία στο Σύνταγμα, θύμωσε για πρώτη φορά μαζί της.

«Γιατί το έκανες αυτό, Σοφιάννα;» τη ρώτησε πραγματικά απορημένη. «Πίστευα πως ήμαστε φίλες. Γιατί δε μου είπες ότι με αναζητούσε η Ντίνα για να μου προσφέρει τη θέση της στο γυμναστήριο;»

Η Σοφιάννα την κοίταξε λίγο αμήχανα, όμως αμέσως πέ-

ρασε στην αντεπίθεση: «Γιατί σκέφτηκα πως εσύ δεν είχες ανάγκη τη δουλειά όπως εγώ».

«Και ποιος σου είπε εσένα ότι δεν την είχα ανάγκη; Ήξερες πως έψαχνα να βρω μια δουλειά οπουδήποτε».

«Εννοώ ότι η οικογένειά σου δεν έχει οικονομικά προβλήματα, Σταυρούλα. Οι γονείς σου είναι και οι δύο δημόσιοι υπάλληλοι και βρέξει χιονίσει οι μισθοί μπαίνουν κάθε μήνα στο σπίτι σας. Αδέλφια δεν έχεις, δικό σας σπίτι έχετε και δεν το χρωστάτε σε δάνεια. Ενώ εμένα ο πατέρας μου δεν έχει πάντα δρομολόγια, έχει εμένα, τη γιαγιά, τον αδελφό μου και τη μάνα μου να θρέψει. Τι ήθελες να κάνω;»

«Το καταλαβαίνω, όμως δε θα έπρεπε να με ρωτήσεις πρώτα;»

«Όχι. Θεώρησα ότι θα ήσουν σύμφωνη».

«Τότε γιατί μου έκρουψες ότι η Ντίνα σ' ενημέρωσε για την κενή θέση και μου είπες ότι τη βρήκες μόνη σου;»

«Έεεε... τι ήθελες να κάνω; Να σε βάλω να μαλώσεις με την Ντίνα;»

«Μα δεν ήταν η Ντίνα αυτή που με πρόδωσε, αλλά εσύ».

«Ωχ, παράτα με, καημένη, τώρα που θα το κάνουμε και θέμα. Σιγά τη σπουδαία δουλειά», είπε κι έφυγε θυμωμένη.

Η Σταυρούλα έμεινε άναυδη με τη συμπεριφορά της. Εντάξει, την ήξερε τη φίλη της, όμως όχι τόσο καλά απ' όσο φαινόταν.

Μετά από αυτό το συμβάν οι σχέσεις τους μπήκαν εν μέρει στον πάγο. Μιλούσαν βέβαια στο τηλέφωνο, αλλά περισσότερο τυπικά, από συνήθεια και όχι για πολύ. Η Σοφιάνα κατάλαβε πως η φίλη της αυτή τη φορά είχε θυμώσει, αλλά έκανε το κορόιδο, σαν να μην έτρεχε τίποτα, χωρίς να της ζητήσει έστω μία συγγνώμη. Η καρδιά της Σταυρούλας έσπασε λόγω της συμπεριφοράς της και για πρώτη φορά αντιλήφθηκε

ότι στην ουσία η Σοφιάννα δεν υπήρξε φίλη της ποτέ και ότι απ' την πρώτη στιγμή την εκμεταλλευόταν και τη χρησιμοποιούσε. Η ίδια ναι, ήταν φίλη. Η μοναδική σ' αυτή τη σχέση. Ήταν τότε που ένιωσε απέχθεια για τη Σοφιάννα και ορκίστηκε ότι μια μέρα θα την έκανε να μετανιώσει.

Πρώτος την είδε ο Άρης Λιανουδάκης και η αλήθεια ήταν ότι του άρεσε περισσότερο η εμφάνισή της. Πάντα ήθελε να έχει εντυπωσιακά κορίτσια και αγόρια γυμναστές στην επιχείρησή του. Ήξερε πολύ καλά πως μια όμορφη παρουσία είναι ένα συν σ' ένα χώρο που προσφέρει υπηρεσίες για καλλίγραμμα σώματα. Πάνω όμως απ' όλα απαιτούσε επαγγελματισμό. Ήθελε οι γυμναστές του να έχουν γνώσεις, ήθος, ευγένεια. Ο ανταγωνισμός τα τελευταία χρόνια είχε αυξηθεί επικίνδυνα και οι προσφορές απ' τα γυμναστήρια ήταν ιδιαίτερα δελεαστικές. Γι' αυτό και φρόντιζε οι πελάτες του να είναι ευχαριστημένοι με τους υπαλλήλους του, αλλά και να βλέπουν αποτελέσματα στο σώμα τους απ' τον πρώτο μήνα. Κι αν οι γυμναστές του δεν ήταν επαγγελματίες, τότε θα τους έχανε οριστικά. Και η Σοφιάννα, καθώς έδειχναν εκ πρώτης όψεως τα πράγματα, τα διέθετε όλα.

Ο Χρήστος, που έλειπε σ' ένα επαγγελματικό ταξίδι στο εξωτερικό για τις παραγγελίες νέων μηχανημάτων ασκήσεων, την είδε για πρώτη φορά πέντε μέρες αργότερα. Βρισκόταν στο γραφείο του, σ' έναν ειδικά διαμορφωμένο ημιώροφο μεταξύ δευτέρου και τρίτου, που είχε όμως θέα στην αίθουσα γυμναστικής από ένα μεγάλο παράθυρο που εξωτερικά έμοιαζε με καθρέφτη. Έμεινε ασάλευτος παρακολουθώντας τον πεταχτό της πισινό την ώρα που εκείνη σκυμμένη έδειχνε μια άσκηση σε μια κυρία. Ο αδελφός του τον είχε ενημερώσει

ότι είχε προσλάβει καινούργια γυμνάστρια στη θέση της Ντίνας, αλλά εκείνος δεν είχε δώσει σημασία. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στην κρίση του αδελφού του. Έτσι κι αλλιώς ο Άρης ήταν ο υπεύθυνος όχι μόνο για τις προσλήψεις, αλλά και για τα οικονομικά. Ο ίδιος είχε αναλάβει την προβολή και τις δημόσιες σχέσεις της επιχείρησης. Οι δυο τους, οκτώ χρόνια τώρα από τότε που είχε δημιουργηθεί αυτή η επιχείρηση, τα πήγαιναν θαυμάσια. Πριν ήταν για σειρά ετών συντάκτοι με τρεις άλλους σ' ένα άλλο μεγάλο γυμναστήριο, μέχρι που αποφάσισαν ν' αποκτήσουν το δικό τους, και απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα τα πήγαιναν πολύ καλά.

Η Σοφιάννα σαν να διαισθάνθηκε το βλέμμα του έστρεψε το κεφάλι της προς το μέρος του, αλλά δεν είδε παρά μόνο τον καθρέφτη. Ήξερε όμως ότι εκεί βρισκόταν το γραφείο των αφεντικών και ότι έβλεπαν στην αίθουσα. Ήταν παραπάνω από σίγουρη ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Ως γνήσια Σκορπιός στο ζώδιο είχε ανεπτυγμένη διαίσθηση. Με ωροσκόπο στον Αιγόκερο και σελήνη στους Διδύμους, ήταν ένας καυτός συνδυασμός για να φτάσει ψηλά. Τουλάχιστον έτσι της είχε πει μια αστρολόγος την εποχή που είχε λάβει μέρος στα Playmate. «Είσαι έντονα σεξουαλική, φιλόδοξη κι έξυπνη. Μπορείς να φτάσεις πάρα πολύ ψηλά μόνο αν χρησιμοποιήσεις σωστά τη θετική πλευρά των στοιχείων που απαρτίζουν τον αστρολογικό σου χάρτη. Αν όμως κρατήσεις τ' αρνητικά τους στοιχεία, τότε μόνο προβλήματα θα έχεις στη ζωή σου. Δύσκολα ζώδια και τα τρία και αρκεί ένας κακός χειρισμός για να σε οδηγήσουν σε αδιέξοδο. Επίσης έχεις πολλούς πλανήτες στον Σκορπιό κι αυτό είναι επικίνδυνο. Να προσέξεις την τάση για αυτοκαταστροφή του Σκορπιού και την ευφυΐα των Διδύμων, που είναι πολύ κοινά στην παραφροσύνη. Επίσης η υπέρμετρη φιλοδοξία του Αιγόκερου μπορεί να σε κάνει αριβίστρια και να τα σκατώσεις».

Ξημερώματα Χριστουγέννων του 1984, στο Σπάνταου, στο Βερολίνο, ένας άντρας αυτοκτονεί πέφτοντας στα παγωμένα νερά του ποταμού Χάφελ. Ο θάνατός του θα γεννήσει το λύκο της μοναξιάς.

Στις 23 Οκτωβρίου 1994, η άγρια δολοφονία μιας γυναίκας στο Βερολίνο συγκλονίζει τη Γερμανία. Εκείνο το βράδυ ο λύκος θα ουρλιάξει για πρώτη φορά. Η υπόθεση θεωρείται ανεξιχνίαστη και μπαίνει στο αρχείο.

Χρόνια αργότερα, η πανέμορφη νεαρή γυμνάστρια Σοφιάννα Δρανά επιθυμεί να ζήσει το όνειρο των πλουσίων με οποιοδήποτε τίμημα, γι' αυτό και δε διστάζει να χρησιμοποιήσει την εμφάνισή της για να το πετύχει. Χωρίς να το γνωρίζει όμως βρίσκεται κι αυτή στο μάτι του κυκλώνα.

Στις 16 Φεβρουαρίου 2008 χιονίζει πολύ στην Αθήνα και ο λύκος ουρλιάζει ξανά.

Η υπαστυνόμος Α' Ευρυδική Τζελή, που αναλαμβάνει την υπόθεση μιας πρωτοφανούς δολοφονίας η οποία συγκλονίζει την Ελλάδα, παρατηρεί κάτι που δεν έχει προσέξει κανείς.

Από εκείνη τη στιγμή η ζωή της κινδυνεύει, δίχως όμως να το γνωρίζει.

Σαν ουρλιάζει ο λύκος της μοναξιάς, караδοκούν οι μήνες και ξυπνάει ένας δολοφόνος...

Η Χρυσήδα Δημοουλίδου επανέρχεται δυναμικά στο αστυνομικό μυθιστόρημα με μια ιστορία που εκτυλίσσεται μεταξύ Ελλάδας και Βερολίνου και θα σας αφήσει με κομμένη την ανάσα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-438-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10888

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ